

1

Willhurst House
Londen, Engeland, 1819

Annabelles mond viel open toen ze door de deur van de zitkamer naar binnen liep. Ze vertraagde haar pas en haar blik verstarde.

Een vreemde man in arbeiderskleren – een vieze broek en een sjofele, bruine jas – tilde haar moeders teakhouten schrijfbureautje op.

Annabelle balde haar vuist. ‘Jij daar, stop daar onmiddellijk mee!’ beval ze hem zo autoritair mogelijk vanaf haar plek in de gang.

De enorme kerel sloeg echter geen acht op haar. Toen hij het bureautje eenmaal goed op zijn schouder had, stak hij zijn arm uit om het bijbehorende houten stoeltje te pakken.

Vastberaden liep ze de zitkamer in, waarbij ze in haar haast haar schouder tegen de deurpost stootte. ‘Ik zei: stop daarmee. Zet dat ding meteen neer!’

Ze liep naar de man, die zich omdraaide en haar aankeek. Hij had een verbeterd trek om zijn mond, het was duidelijk dat hij zich ergerde. ‘Zei je iets?’ vroeg hij.

Haar wangen werden rood van boosheid, omdat hij haar met zo weinig respect behandelde. ‘Ja, inderdaad. Ik eis dat je die dingen weer terugzet waar je ze vandaan hebt, anders haal ik de magistraat erbij.’

De mans laatdunkende lach maakte haar nog bozer. Hij verplaatste zijn gewicht en zijn vieze, hoge schoenen deden de gewreven vloer kraken. ‘Jij? Wie ben je eigenlijk?’

Annabelle hief haar kin. ‘Ik ben juffrouw Annabelle Thorley en ik wens niet op zo’n manier aangesproken te worden. Doe nu maar gewoon wat ik zeg en verlaat zo snel mogelijk dit huis.’

‘U bent de vrouw van Thomas Thorley?’ wilde hij weten.

‘Nee, dat ben ik niet. Ik ben zijn zus, maar dat is mijn moeders bureau, dus zet het terug op de plek waar je het vandaan hebt.’

Zijn borstelige wenkbrauw ging geamuseerd omhoog. Hij liet de stoel zakken, tot die op de grond stond, haalde een vel papier uit de zak zijn vale jas en vouwde het open. Vervolgens deed hij alsof hij las wat erop stond, verfrommelde het met zijn dikke vingers en stopte het weer terug in zijn zak. ‘Mijn orders komen van meneer Thomas Thorley en hij zegt dat dit bureautje en de rest van het meubilair in deze kamer allemaal naar de veiling moeten.’

Zonder nog iets te zeggen, wurmde hij zich langs haar heen en verdween, gevolgd door een vieze geur van drank en zweet.

Toen de betekenis van zijn woorden tot haar doordrong, nestelde zich een onheilspellend gevoel in haar buik. Thomas was van plan de spullen van hun overleden moeder te verkopen? Annabelle wist dat haar broer financiële problemen had, maar dit?

Ze voelde aan dat het een verloren strijd was, maar nu de man weg was, had ze nog een kans om iets te sparen. Ze rende naar een van de kasten toe en haalde er een aantal persoonlijke spullen uit: een boek met verzen, een miniatuurportret van haar vader, geschilderd door haar moeder. De stinkende man mocht dan een barbaar zijn, ze zou niet toestaan dat hij haar moeders brieven meenam. Even dansten er vlekken voor haar ogen, zo kwaad was ze, maar toen drukte ze de dierbare aandenkens tegen haar borst en haastte zich de kamer uit.

Annabelle liep door de smalle gang van Wilhurst House naar de

achterkant van het huis. Wat haar betreft, bestond er geen twijfel, Thomas was haar een verklaring schuldig.

Zoals verwacht, trof ze hem aan in zijn werkkamer, maar in plaats van dat hij achter zijn bureau zat, lag hij met zijn arm over zijn ogen op de bank onder het raam.

Nadat ze haar schatten op een bijzettafeltje neer had gelegd, beende ze naar hem toe en gaf hem een por tegen zijn arm. 'Wakker worden, Thomas. Lieve help, het is eind van de morgen en jij ligt hier te slapen!'

Haar broer bewoog zich niet, maar gromde: 'Ik kan me niet herinneren dat ik je heb gevraagd je mening te geven over de manier waarop ik mijn tijd invul.'

Annabelle negeerde de steek en trok de gordijnen open, waardoor het zomerse zonlicht de kamer binnenviel. 'Er is een man bezig het meubilair uit de zitkamer weg te halen. Hij zei dat jij hem opdracht had gegeven dat te doen, maar ik heb tegen hem gezegd dat het een vergissing moet zijn.'

Thomas slaakte een gekwelde zucht. 'Nee, het is geen vergissing.'

Gefrustreerd dat het hem niet leek te interesseren, gaf Annabelle hem nog een por. 'Sta op en zorg ervoor dat hij ermee stopt.'

Langzaam opende Thomas zijn bloeddoorlopen ogen en duwde zichzelf overeind. Hij zette zijn schoenen op de gewreven vloer, geeuwde en trok vervolgens aan zijn sneeuw witte halsdoek. 'Ik kan hen niet tegenhouden om mee te nemen wat van hen is.'

'Van hen is?' Annabelle schudde haar hoofd; wat hij zei, sloeg nergens op. 'Tom, dat zijn moeders spullen.'

Hij stak zijn handen uit, alsof hij daarmee wilde laten zien dat zijn mogelijkheden op waren. 'Het is heel simpel: ik bezit geld, maar heb het niet in handen. Ik betaal hun in natura, dan laten ze me met rust.'

Annabelle perste haar lippen op elkaar en dacht na over wat ze zou zeggen. Als ze de discussie over dit onderwerp met haar

broer aanging, leidde dat alleen maar tot meer discussie. ‘Wilhurst House is ook van mij, dit is ons ouderlijk huis. Als je me bij een aantal beslissingen zou betrekken, zou ik misschien –’

‘Jou erbij betrekken?’ Thomas snoof en keek haar neerbuigend aan. ‘Belle, dit huis – en alles wat erin staat – is van mij en niet van jou, evenals alle schulden, de niet-winstgevende zakenovereenkomsten en de stortvloed aan problemen die vader gecreëerd heeft voor hij stierf. Dus nee, zusje, ik ga je er niet bij betrekken. Dat doe ik pas als ik op de een of andere manier een uitweg uit deze monsterlijke puinhoop heb gevonden.’

Hij had gelijk. Het huis en alles wat erbij hoorde, was nu van hem. Ze had er geen recht op; niet op het schrijftafeltje van haar moeder, niet op de schilderijen in de gang, zelfs niet op de snuisterijen in haar eigen slaapkamer.

Annabelle sloeg Thomas gade, terwijl hij een glas amberkleurig vocht naar zijn mond bracht en vervolgens in zijn keel goot. Hem berispen omdat hij zich op dit moment van de dag te buiten ging aan de drank, zou meer kwaad doen dan goed, hoezeer ze allebei ook wisten dat het fout was.

Toen hij het lege glas had neergezet, vulde hij zijn longen met de bedompte lucht in zijn kantoor en streek met zijn lange vingers door zijn donkere, warrige haar. Zijn hazelnootbruine ogen keken haar strak aan, op dezelfde manier als hun vader altijd had gedaan, en ze zette zich schrap voor wat er onvermijdelijk zou volgen. ‘Het is beter als je voortaan bedenkt dat dit problemen zijn die *ik* op moet lossen, niet jij. Ik heb geen behoefte aan jouw bemoeienis. Wil die ook niet.’

Zijn scherpe woorden deden zeer. Annabelle slikte en haar boosheid maakte plaats voor teleurstelling. ‘Ik ben alleen maar bezorgd, meer niet,’ zei ze zacht.

Thomas wees met zijn vinger naar haar. ‘Het enige waar jij je mee bezig moet houden, is het bal bij de Baldwins vanavond. Cecil Bartrell is er ook en ik verwacht van je dat je hem aanmoedigt.

Als je doet wat je gezegd wordt, is er misschien nog hoop voor ons.'

Annabels maag kromp ineen. Alleen al het noemen van die naam was genoeg om haar een gevoel van paniek te bezorgen. Cecil Bartrell. De rijke, oude, afschuwelijke Cecil Bartrell.

Ze legde haar handen op de rugleuning van de stoel vlakbij en frunnikte aan de franjes. 'Je weet wat mijn gevoelens voor hem zijn,' zei ze.

'Gevoelens zijn niet meer dan een domme bevlieging van vrouwen. Bartrell is na Goodacre is de enige man met geld die belangstelling voor je toont, en gelukkig kan het schandaal rond onze familienaam hem niets schelen. Let op mijn woorden: Bartrell is je enige – en laatste – kans om te trouwen. Als je op je hart vertrouwt en de wispelturige gevoelens die je daar vindt, eindig je nog slechter dan de situatie nu is.'

Wat zou ze graag woorden geven aan de opmerking die op het puntje van haar tong lag, klaar om die hem in zijn gezicht te slingeren. Maar ze wist wel beter.

Thomas pakte het katoenen jacquet dat over de rugleuning van zijn stoel hing en stopte zijn armen in de mouwen. 'We krijgen vanavond bezoek. Ik stel voor dat je de arbeiders met rust laat, zodat ze kunnen doen wat ze moeten doen en klaar zijn en weg kunnen als onze gasten arriveren.'

'Gasten?' Annabelles hoofd schoot omhoog. 'Dit is voor het eerst dat ik hoor dat we gasten hebben.'

'Vrienden van de landgoederen ten zuiden van ons: Treadwell en McAlister. Ze gaan vanavond met ons mee naar het bal en zijn de komende paar dagen hier.'

Ze herkende de namen, want beiden waren hier wel vaker geweest. Wilhurst House mocht dan het toonbeeld van vergane glorie zijn, de slaapkamers waren in elk geval nog intact en haar broer onderhield zijn gasten meestal in de biljartkamer of de bibliotheek, zoals hun vader voor hem ook had gedaan. De gasten

zouden de zitkamer waarschijnlijk niet eens zien, evenals het erbarmelijke gebrek aan meubilair.

Het was echter nog steeds een schande. Vroeger genoot ze ervan als het huis vol vrienden en leven was; door de recente gebeurtenissen kon ze echter niet meer deelnemen aan dat soort feesten en partijen. Bovendien, nu haar broer was getrouwd, was ze niet meer de vrouw des huizes, die de gasten ontving, maar slechts die beklagenswaardige oude vrijster van een zus.

‘Ik zou me maar gaan klaarmaken voor vanavond.’ Zijn opmerking bracht haar terug in het heden. ‘Trek je groene jurk aan.’

Annabelle sloeg haar armen over elkaar, draaide zich op haar hakken om en verliet het vertrek. Al was op dit moment in haar leven een aantal vragen misschien nog niet beantwoord, één ding wist ze zeker: ze trok haar groene jurk *niet* aan naar het bal bij de Baldwins!

2

‘Bah, dat stomme bal vanavond ook.’ Met een kreun kneep Annabelle haar ogen halfdicht tegen het felle zonlicht, terwijl ze de rode veer op haar strooien hoed rechtzette, om te voorkomen dat hij bij elke stap haar gezicht raakte.

Crosley, Annabelles kamenierster, verstevigde haar greep op het bruine pakketje in haar armen en nam grotere passen, om haar mevrouw bij te kunnen houden. ‘Maakt u zich geen zorgen, juffrouw. Morgen om deze tijd is het allemaal nog slechts een herinnering. Het zal snel voorbij zijn.’

‘Dat is het juist.’ Annabelle bracht haar kanten zakdoekje naar haar neus om de onaangename geuren, die om de twee zwervers in het steegje hingen, niet te hoeven ruiken. ‘Ik denk helemaal niet dat het snel voorbij zal zijn. Thomas is van plan ervoor te zorgen dat ik met meneer Bartrell trouw en daar is hij niet zo makkelijk van af te brengen. Maar ik ben vastbesloten *niet* met hem te trouwen. Je snapt dus dat ik in een lastig parket zit.’

‘Het komt wel goed, daar ben ik van overtuigd.’

Het zelfvertrouwen waarmee Crosley het zei, hielp weinig om Annabelles groeiende bezorgdheid weg te nemen. ‘Jij bent altijd optimistisch.’

Haar kamenierster haalde haar schouders op. ‘Het kan altijd nog erger, juffrouw, veel erger. Als u dat maar in gedachten houdt, dan is het allemaal nog vol te houden.’

Om boven het geratel van de wielen van de langsrijdende rijtuigen en de klepperende paardenhoeven uit te komen, verhief Annabelle haar stem. ‘Ik denk dat je gelijk hebt, maar intussen moet ik wel naar dit bal en dat zou draaglijker zijn als ik een nieuwe jurk had om aan te trekken. Iedereen zal er zijn en ik heb al zo vaak mijn gele, zijden jurk aangehad naar een feest.’

Crosley knikte naar het pakketje dat ze droeg. ‘Ik naai een laagje kant op het lijfje en met deze handschoenen ziet het er allemaal weer uit als nieuw. Wacht maar af, u zult het zien.’

Annabelle deed haar mond open om iets te zeggen, maar plotseling voelde ze een harde ruk aan haar rechterpols. Iemand – of iets – trok zo hard aan het zijden tasje aan haar gehandschoende pols, dat ze bijna onderuitging.

Het lint waarmee het tasje vastzat, begaf het en haar tasje schoot los. Er ontsnapte een schreeuw aan haar lippen en ze draaide haar hoofd om te zien wie of wat het was.

Een onverzorgd uitzierende bedelaarster in een armoedige, gerafelde jurk en met ongekamd, kastanjebruin haar, drukte Annabelles tasje tegen haar borst. Ze draaide zich om en wilde wegrekken, maar ze werd tegengehouden door een man, die Annabelles aandacht ving. Hij moest hebben gezien dat het tasje gestolen werd, want binnen een paar seconden had hij de vrouw stevig vast bij haar arm en omdat hij veel groter was dan zij, was ontsnappen geen mogelijkheid voor de vrouw.

Annabelle keek met bonzend hart naar het tafereel dat zich voor haar neus ontvouwde: de vrouw sloeg en schopte wild om zich heen om zichzelf te bevrijden, maar de man bleef kalm en de mensen die het hadden zien gebeuren, bleven staan om te zien hoe het afliep. Niemand greep echter in.

De man stond met zijn brede rug naar Annabelle toe en na een paar pogingen lukte het hem met zijn vrije hand het tasje van de vrouw af te pakken. Toen de vrouw een paar minuten later op-

hield met tegenstribbelen, gaf hij het tasje aan Annabelle terug. ‘Ik geloof dat dit van u is.’

Aarzelend keek ze naar het tasje in zijn hand, alsof het een slang was die aan kon vallen. Ze stak haar hand uit en pakte het aan. ‘Ja, inderdaad, dank u.’

Nonchalant zette de man de slappe vilthoed met de brede rand, die tijdens de schermutseling bijna was gevallen, weer recht op zijn hoofd. ‘Zal ik de magistraat laten roepen?’

Annabelle keek naar de vrouw die geprobeerd had haar tasje te stelen. Aanvankelijk zag ze niets bekends, maar toen herkende ze haar plots.

Het was niemand minder dan juffrouw Henrietta Stillworth.

Juffrouw Stillworth herkende haar duidelijk ook, want haar korenbloemblauwe ogen liepen vol tranen. Die prachtige ogen, waar iedere vrouw twee jaar geleden nog jaloers op was en iedere jongeman verlangend naar keek.

Annabelle was geschokt en kon niets uitbrengen. Ze had horen zeggen dat juffrouw Stillworth na het overlijden van haar ouders aan de bedelstaf was geraakt, maar hoe was het mogelijk dat ze in zo’n miserabele situatie was beland?

De diepe stem van de man bracht haar met een schok terug in de werkelijkheid. ‘Zal ik de magistraat laten roepen?’

Annabelle schudde kort met haar hoofd, alsof ze daardoor de mist en verwarring in haar hoofd kon doen verdwijnen. Het idee om de magistraat te laten komen voor een dame van juffrouw Stillworths stand was belachelijk. Annabelle schraapte haar keel en antwoordde: ‘Eh, nee... Nee, dat is niet nodig.’

Haar hart deed zeer toen ze een traan over de wang van de juffrouw zag glijden. Er lagen talloze vragen op het puntje van Annabelles tong, klaar om ze eruit te gooien, maar nog een blik op de man – een vreemdeling – deed haar zwijgen.

‘Goed, dan.’ De man liet de arm van juffrouw Stillworth los en zei tegen haar: ‘Je bent vrij om te gaan.’

Juffrouw Stillworth wreef over de plek op haar arm waar de man haar had vastgegrepen, waarna ze zich afwendde en aanstalten maakte om weg te lopen.

‘Wacht.’ Bang dat juffrouw Stillworth misschien weg zou zijn, voordat ze iets tegen haar had kunnen zeggen, liep Annabelle naar haar toe. Ze maakte haar tasje open, haalde er met haar gehandschoende hand al het muntgeld uit dat erin zat en gaf het aan de vrouw, die ze vroeger als haar vriendin had beschouwd. ‘Neem dit.’

Eerst dacht Annabelle dat juffrouw Stillworth haar gift zou weigeren, want ze verroerde zich niet. Een paar seconden later begon haar kin echter te trillen en kreeg ze opnieuw tranen in haar ogen. Ze accepteerde het muntgeld, deed behoedzaam twee stappen achteruit en draaide zich toen vlug om, waarna ze tussen de mensen verdween.

Annabelle keek juffrouw Stillworth na, tot de kleine vrouw was opgeslokt door de menigte op straat en ze haar kastanjebruine haar niet meer zag.

Ze begreep het niet. Hoe kon het dat zo’n vooraanstaand iemand als Henrietta Stillworth in zo’n armoedige situatie terecht was gekomen?

Vervolgens richtte ze haar aandacht op de man die haar haar tasje had teruggegeven. Ook hij staaarde juffrouw Stillworth na.

De man had een krachtig, knap gezicht met een smalle, rechte neus en een vierkante kaak. Hij was zeker een hoofd groter dan Annabelle en zag er zelfverzekerd en trots uit, maar zijn vaalbruine, leren broek zat onder de gedroogde modder en het moest tijden geleden zijn dat zijn rijlaarzen een poetsdoek hadden gezien. Ondanks dit gebrek aan verfijning was hij een imponerende man, van het soort dat een vrouw in nood zou redden.

Het verbaasde haar dat de vreemdeling haar te hulp was geschoten. Zakkenrollers hadden vrijwel altijd een mes bij zich, daar was ze tenminste voor gewaarschuwd. Hij had gestoken kunnen worden.

Pas toen hij tegen haar sprak, realiseerde ze zich dat ze naar hem stond te staren.

De man keek haar fronsend aan, grinnikte kort en schudde toen zijn hoofd. 'Ik geloof niet dat ik dat ooit eerder iemand heb zien doen,' zei hij.

Nu fronste Annabelle haar wenkbrauwen, enigszins geschokt door de reactie van de vreemdeling. 'U lacht? Ik kan niet zeggen dat ik ook maar iets amusant vond aan deze ontmoeting.'

Het gezicht van de man verstrakte. 'Ik vond het ook niet vermakelijk, verre van dat zelfs. Ik bedoelde alleen maar dat het een ongebruikelijk gebaar was. U gaf de vrouw dat wat ze van u probeerde te stelen. De meeste mensen zouden graag zien dat een dergelijke daad bestraft werd.'

'Kennelijk heeft ze het geld harder nodig dan ik.' Annabelle gaf het kapotte tasje aan Crosley, alsof het niet meer was dan een zakdoekje. 'Maar hoe het ook is afgelopen, het was aardig van u om in te grijpen.'

De oprechte blik in zijn ogen, bracht haar van haar stuk. 'Geen dank,' zei hij.

Annabelle rechte haar rug, in de hoop zo haar kalmte te her vinden, en hief haar kin. 'Ik zou u graag willen belonen voor de moeite die u hebt gedaan, maar ik heb al mijn geld aan die vrouw gegeven.'

De man schudde zijn hoofd. 'U hoeft mij niets te geven, jufvrouw.'

'Maar natuurlijk wel. Ik weet zeker dat mijn broer u maar al te graag beloont voor wat u hebt gedaan.'

'Nogmaals, dat is niet nodig. U wilt vast graag verder. Ik ga.'

Hij maakte een buiging en nu haar hoofd weer helder was, nam Annabelles belangstelling voor haar redder toe. Een briesje blies zijn zwarte krullen uit model en zijn bruine ogen glansden in het zonlicht.

Het was zeer onbetamelijk dat zij, als vrouw, op straat met een

man sprak, zelfs al had hij haar een dienst bewezen. Maar ze *moest* iets over hem te weten zien te komen. ‘Zou u zo vriendelijk willen zijn mij te vertellen wie ik deze dank verschuldigd ben?’

‘Mijn naam is Owen Locke, en ik kom uit Fellsworth, Surrey.’ Zijn mondhoeken gingen omhoog en er verscheen een glimlach op zijn gezicht. ‘Tot uw dienst.’

3

Zoiets had Owen nog nooit meegemaakt. Hij draaide zich om en wierp een vlugge blik op de knappe vrouw met de rode veer op haar hoed. Ze liep de andere kant op en bij elke stap die ze zette ging de rok van haar jurk zacht op en neer. Haar sober geklede bediende volgde haar op de voet.

Hij schudde zijn hoofd. De vrouw was het slachtoffer geworden van een zakkenrolster, maar had haar vervolgens, naar het scheen, al het muntgeld dat ze bij zich had, gegeven. Verbazingwekkend.

Afgaande op hoe ze eruitzag en het feit dat ze een bediende had, was ze rijk, dus waarschijnlijk had ze er geen centje pijn van nu ze dat geld had weggegeven, maar het was op zijn zachtst gezegd vreemd. Nog vreemder was dat de vrouw niet bang leek te zijn, toen het gebeurde. Integendeel, ze leek medelijden te hebben met de dievegge, zoals je dat had met een gewond dier of een angstig kind.

Owen bleef even op de stoffige weg staan om een ezelkar te laten passeren. Hij was op weg geweest naar de Lion's Cross Pub, toen hij geconfronteerd werd met de beroving en gestopt was om in te grijpen. Zodra de kar voorbij was, zette hij de pas er weer in en zag hij zijn werkgever, meneer Stephen Treadwell, die net buiten de deur van de pub op hem stond te wachten.

Toen Owen dichterbij was, liep Treadwell naar hem toe. 'Waarom duurde het zo lang?' riep Treadwell, terwijl hij zijn jas recht-trok. 'En waarom ben je zo vies?'

Owen keek naar het stof en stro op zijn laarzen en broek, en veegde met zijn hand over zijn jas. ‘Ik ben druk geweest, heb de paarden en honden ondergebracht in de stal. Niet iedereen kan de hele dag een beetje rondhangen in de kroeg en er mooi uitzien in zijn nette jas en broek.’

De meeste jachtopzieners zouden het niet wagen zo amicaal te doen tegen de landgoedeigenaar voor wie ze werkten, laat staan grapjes te maken over zijn kleding of dagelijkse gewoonten. Er ging echter geen week voorbij zonder dat Owen een paar opmerkingen maakte over de overdreven opsmuk van de modieuze kleren die Treadwell droeg. De verhouding tussen hen week af van wat gebruikelijk was voor een werkgever en werknemer. Al sinds hun jeugd hadden ze een vriendschappelijke verstandhouding met elkaar en die band had zich verdiept naarmate ze volwassen werden. Nu vervulden ze heel verschillende rollen, maar de kameraadschap was gebleven.

Treadwell stak zijn armen naar voren en streek bewonderend over de zachte, groene keperstof van de mouwen. ‘Zeker, het is een mooie jas. Ik ben onder de indruk dat je het überhaupt ziet. Wat jou aangaat, denk ik dat je er verzorgder uit moet zien als je met een dame praat. Wat voor gekkigheid haalden jullie daar uit?’

Owen krabde zich op zijn achterhoofd en zijn blik dwaalde af. ‘Je hebt het gezien?’

‘Inderdaad. De manier waarop je je voorstelde aan juffrouw Annabelle Thorley, zou niet de mijne zijn, maar ieder zijn meug.’

Owens blik ging terug naar Treadwell. ‘Wie, zei u?’

‘O, de adembenemend mooie juffrouw Annabelle Thorley.’ Er gleed een grijns over Treadwells smalle gezicht. ‘Die dame met die rode veer op haar elegante hoed.’

‘Toch niet Thorley in de zin van “familie van meneer Thomas Thorley”?’

Treadwell knikte. ‘Precies, die. Juffrouw Thorley is Thomas’ jongere zus. En zo te zien heb je behoorlijk indruk gemaakt. Wat

voor indruk valt nog te bezien, maar in elk geval een indruk, beste vriend.’

Owen draaide zich om, maar juffrouw Thorley was uit het zicht verdwenen. Hij zoog zijn longen vol lucht en slaakte vervolgens een diepe zucht. Hij had iedereen tegen kunnen komen, maar nooit kunnen denken dat het de zus van Thorley was, van Wilhurst House, het huis waar Treadwell – en hijzelf – te gast zou zijn. Natuurlijk, als jachtopziener sliep hij in de dienstvertrekken en niet in het huis van de familie, maar toch was het een vreemd toeval.

Treadwell maakte een wuivend gebaar met zijn gehandschoende hand. ‘Ik zou er maar niet meer over nadenken. Ik betwijfel of jullie paden zich nog eens zullen kruisen en ik zal er niet over beginnen als ik haar zie. Trouwens, wat spookte je uit met die bedelaarster?’

Owen nam zijn breedgerande hoed van zijn hoofd en veegde met zijn onderarm over zijn voorhoofd. ‘Die bedelaarster, zoals je haar noemt, probeerde juffrouw Thorleys tasje te stelen. Dat heb ik weten te voorkomen.’

Treadwell grijnsde. ‘Natuurlijk, ik had niet anders verwacht. Niet moeilijk om zo’n zeldzame schoonheid te hulp te schieten, of wel soms?’ Treadwell zette zijn grote hoed van beverbont terug op zijn blonde haar. ‘Gelukkig voor haar lijkt ze totaal niet op haar broer.’

Owen dacht terug aan juffrouw Thorleys gladde, blanke huid en goudkleurige ogen met zwarte wimpers. Zijn intentie was misschien geweest haar te helpen, maar hij kon niet ontkennen dat haar vrouwelijke charmes hem waren opgevallen.

Treadwell grinnikte zachtjes om zijn eigen grap. ‘Ze was altijd al de parel van de familie; zo lang ik hen ken, dan. Op een gegeven moment viel mijn oog op haar, maar ze was toen verloofd met een andere man. Goodwin heette hij, geloof ik, of Goodman misschien. Het doet er ook niet meer toe, want ik heb begrepen dat de verloving verbroken is.’

Waarom verbrak een man zijn verloving met zo'n aantrekkelijke vrouw? Owen kon geen reden bedenken. Maar wie was hij om de gang van zaken van de bovenklasse te begrijpen? Hij gaf toe dat hij lang niet altijd snapte waarom het er bij hen zus of zo aan toe ging; met name de regels rond de hofmakerij en het huwelijk waren ingewikkeld.

'Het is jammer dat ze geen geld heeft, anders zou ik overwegen zelf met haar te trouwen,' vervolgde Treadwell, en hij grinnikte kort. 'Het gerucht gaat dat ze geen rooie cent bezit en we weten allebei dat dat in mijn geval niet zou werken.'

Owen was verbaasd te horen dat juffrouw Thorley geen geld had, vooral gezien het feit dat ze zonder aarzeling haar muntgeld afstond. 'Helemaal niets?'

'Ik denk het. Thorley probeert de schijn dat er niets aan de hand is op te houden, maar ik heb gehoord dat hij op het randje van de ondergang balanceert. Het is een schande dat haar schoonheid niet genoeg is gebleken om haar te behoeden voor het schandaal daar haar familie omgeeft.'

Owen fronste zijn wenkbrauwen. Normaal gesproken schonk hij weinig aandacht aan het geklets waar Treadwell gretig aan meedeed, maar hij had zelf een schandaal meegemaakt en wenste niemand een dergelijk lot toe. Juffrouw Thorleys ongebruikelijke handelen had echter zijn nieuwsgierigheid gewekt. 'Wat voor schandaal?'

'Haar vader, die bijna twee jaar geleden is gestorven, was een van de meest vooraanstaande bankiers in Londen. Echt, een interessant verhaal. De man was geboren als een arme bedelaar en een van die weinige mannen die erin zijn geslaagd niet alleen grote rijkdom te vergaren, maar ook te infiltreren in de Londense elite. Hij was echter een trotse, impulsieve man en van het een kwam het ander. Uiteindelijk leidde het gerucht dat hij geld had gestolen van zijn werkgever tot de vernedering van de familie. Het werd natuurlijk nooit bewezen, maar soms is alleen al het gerucht

van een schandaal genoeg om het er een te laten worden. Hij stierf voordat zijn naam kon worden gezuiverd en daardoor ging zijn zaak failliet. De afgelopen twee jaar heeft de familie bijna alles verloren. Gelukkig was Thorley al getrouwd, voordat de geruchten op gang kwamen, maar ik ben bang dat zijn tijd in Londen er nu op zit. Hij is zo langzamerhand wanhopig en wanhopige mensen maken me nerveus.'

Treadwell zette zich in beweging en ging dezelfde kant op als juffrouw Thorley was gegaan. Owen haastte zich achter hem aan en kwam naast hem lopen. 'Waarom heb je zijn uitnodiging dan geaccepteerd?' vroeg hij.

Bij elke stap tikte Treadwells wandelstok op de grond. 'Hij maakt me misschien nerveus, maar ik beschouw hem nog steeds als een vriend,' antwoordde hij. 'Daarbij is hij een van de leukste kerels die ik ken, altijd in voor een lolletje.'

Als iemand een plekje in Treadwells vriendenkring had weten te bemachtigen, werd hij daar niet gauw weer uit gezet, zelfs al had hij een dubieus karakter.

Treadwell klapte zijn zakhorloge open en keek hoe laat het was. 'Het verbaast me dat jij er altijd weer in slaagt het avontuur te vinden, waar je ook gaat. Ik heb de hele middag met die oude Farley zitten praten en me stierlijk verveeld, terwijl jij de held uithing.'

Het noemen van de naam 'Farley' wekte Owens interesse. Tenslotte was deze man de reden waarom Owen ervoor gekozen had in Londen te blijven, in plaats van na hun trip terug te reizen naar Fellsworth. Hij zou er nooit voor kiezen om zijn werk en dochter achter te laten als dat niet nodig was, maar Treadwells ontmoeting met de oude landeigenaar was te belangrijk geweest.

Owen trok de rand van zijn hoed omlaag om zijn ogen te beschermen tegen het felle licht van de middagzon. 'Hoe ging het gesprek?'

Treadwell sloeg met zijn stok een stuk hout weg dat op zijn pad lag. 'O, je kent Farley. Ik interesseer hem niet, dat is altijd zo

geweest. Sterker nog, waarschijnlijk ben ik de laatste met wie hij een dergelijke kwestie zou willen bespreken. Dit zijn echter zware tijden voor veel mensen, ook voor Farley. Ik heb tegen hem gezegd dat jij belangstelling hebt om Kirtley Meadow te kopen. Zijn reactie was dat hij dat nooit zou verkopen, maar ja... Wat had hij anders moeten zeggen? Als het goed is, is hij vanavond ook aanwezig bij het bal bij de Baldwins, en ik ben van plan dan nog een gesprek met hem aan te knopen.'

Owen klemde zijn kaken op elkaar. Hij had Farley zelf willen benaderen, want hij hield er niet van afhankelijk te zijn van anderen, zelfs niet van een vriend als Treadwell. Dit was echter de wereld waarin hij zich bevond. Een man met Farleys positie zou nooit zaken doen met een jachttopziener, laat staan met zo iemand omgaan. Hun werelden lagen mijlenver uiteen. Nee, Farley was het soort man dat alleen maar zakendeed met een andere landeigenaar.

'Maak je geen zorgen, Locke. Hij draait wel bij, daar zorg ik voor.' Treadwell gaf Owen een stevige klap op zijn schouder. 'Hij verkoopt je het land en dan kun jij je droom uitleven en net zo veel en vaak op je eigen grond jagen als je zelf wilt. Je kunt alleen niet weg van mijn landgoed, zolang er nog geen nieuwe jachttopziener is. Dat is mijn enige voorwaarde.'

Treadwells geruststelling zou Owen moeten bemoedigen, maar hij was veel te wantrouwend om Treadwells optimisme te delen. Treadwell was eraan gewend dat alles altijd ging, zoals hij het wilde, maar Owen had hard gewerkt voor alles wat hij bezat en dat zou hij blijven doen, om er zeker van te zijn dat hij zijn dochter het beste kon geven. Zelf landeigenaar worden, maakte deel uit van dat plan en hij zou niet rusten voordat hij het voor elkaar had.